

La fragilitat del vidre és impossible en alemany o el somni daurat de New Orleans

per Toni Roca

A Miguel Oscar Menassa. O aproximadament

(En el decir de Freud, haremos el amor seis veces por semana, en principio, porque después, vendrán los largos seminarios donde estaremos todo el día juntos y los grandes congresos internacionales donde nos reuniremos con el mar. ¿Te das cuenta? Tú y yo y el mar: como si el mundo fuera esa belleza. Y volveríamos a nuestra ciudad, a nuestros hogares y, cada vez, seríamos más jóvenes y aún más hermosos y terminaríamos sepultados vivos y ahí lo si-niestro, por un millón de palabras en varios idiomas y sus combinaciones perfectamente engarzadas al azar...)

Després, rere el frenètic cicle de les pluges monzòniques –paisatge infinit, postguerra nuclear i del Golf, venda de detergents a domicili–, el matí fou tretze vegades groc i d'abril. Primavera de mil colors y colorín colorado este cuento se ha acabado. Però és només l'inici al pròleg, que més endavant parlarem de New Orleans l'hivern de 1961. Pronòstic equivocat, erroni? Probable/probable. La situació la podríem ubicar perfectament dins un univers poètic, tàctic o textual. Tacte de la pell, a la pell. Textual en el caire literari. En el vers a una amant folla, jove, poeta i psicoanalista, y si no hemos de morir, hoy, precisamente, amor, déjame besarte en los labios, hundir mis manos en tus tripas, colgarme de tus tetas como del infernal columpio de mi niñez. Entre tus piernas, déjame ser alado pez, iluminado pez austral... Y si no habremos de morir, hoy, precisamente, amor, déjame cabalgar indefenso esta inmensa llanura de paz, déjame arrancar tu cuello de cisne, gemido animal... Y si no habremos de morir hoy, precisamente, amor...

New Orleans. Hivern de 1961. Més concretament en el crepuscle d'un dimarts qualsevol. La parròquia, o la cúpula de la gran catedral, obria les seves portes a la por de sang, sexe i marbre penetrant d'immediat –blau, blau, blau, verd, verd, verd, roig, roig, roig– una densitat impossible de calcular malgrat els suggeriments absoluts del sistema mètric decimal, el meridià de Greenwich, el paral·lel 42, Central Park, el Rockefeller Center i el Roosevelt Hotel, a l'alçada de la Madison Avenue.

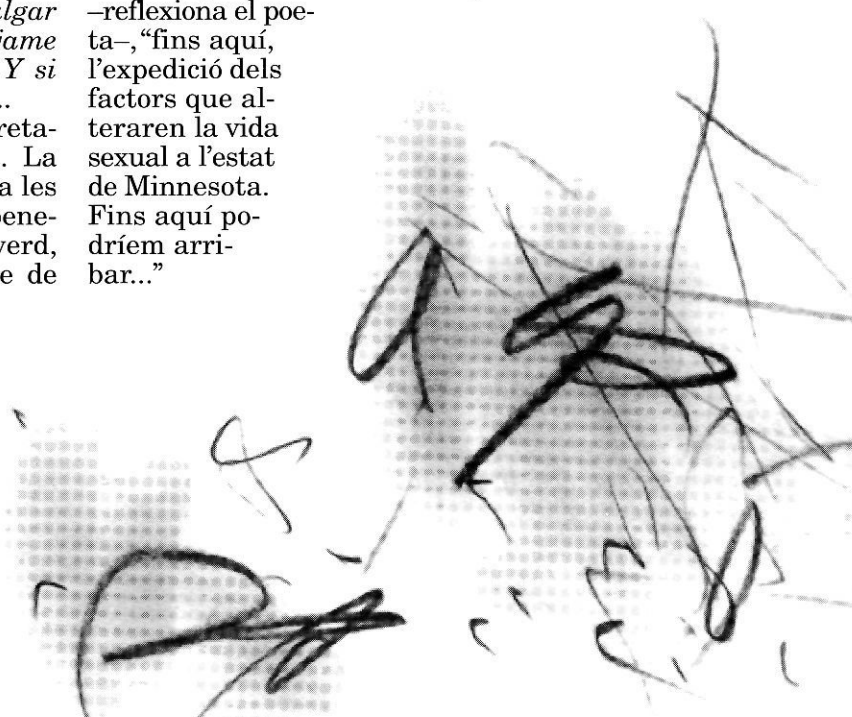
S'apoderà dels presents la por a la eternitat –d'aquí a l'eternitat, afirmaria el clàssic– i es trencà el somni del camperol, la utopia de l'oficinista, la ma-

temàtica del biòleg, la imprecisió del locutor de ràdio, l'òptica de l'embarassada, la mala llet del periodista imbècil, la saviesa del fontaner, l'agudesa visual del meteoròleg, el frenesí del rayo que no cesa, la luxúria del fabricant de túniques sagrades, la impotència sexual del guionista de *Los diez mandamientos*, l'efervescència dels dies de vi i roses, la particularitat del pa al voltant d'un desdèjuni amb diamants, la literatura fàcil de tot allò que s'escrigué sobre el vent, el estar y el saber, el necessitos i el misericordiós. (Remotamente, como una historia de viejos fantasmas, me veo de rodillas. Mis manos en perfecta supinación, tus ojos sobre mi nuca abierta a tus deseos claros. Mi vientre retorciéndose de asco por pedir ese amor...). Però també/també es trencà el somni del lletrat inútil davant de la Cort...

La mecànica interior dels fets i dels cossos ens recorda a cada passa, a cada seqüència, que tot allò que balla al voltant de la fragilitat del vidre en alemany és impossible i, a més a més, succeeix a New Orleans, el cru hivern de 1961. Per aquelles èpoques, l'home no havia arribat encara a la lluna ni punyetera falta que li feia. Si malament es trobava –l'home– al planeta terra, pitjor li anirien les coses i els casos a un lloc on eren desconeguts el sagrat nom i llinatges de Roberto Rossellini, John Ford o François Truffaut, per no citar Howard Hawks, Carmen Sevilla o Doris Day.

"Fins aquí arribaren les aigües"

–reflexiona el poeta–, "fins aquí, l'expedició dels factors que alteraren la vida sexual a l'estat de Minnesota. Fins aquí podríem arribar..."

La llei, l'ordre, la justícia social, la moralitat, la prudència, la urbanitat, la cortesia, la disciplina, l'abstinència, el dejuni voluntari, la mortificació i el sacrifici, l'abnegació, els valors humans, les ordenances escolàstiques, les neus del Kilimanjaro –al fons, turbadora, Ava Gardner–, les ensenyances cristianes, el monestir del Escorial, la fe, l'esperança i la caritat, són conceptes que convé practicar sovint, mai a nivell teòric, sempre a nivell i des de les perspectives de la pràctica diària. O perpètua. (*Cuando ella ponía sus gritos en el cielo / yo la contemplaba como si morir fuera poco / y tratando de imitar sus aullidos de amor / le gritaba en el cuello: soy tu hombre...*).

Encara el detall essencial, la clau de l'enigma, la incògnita per rebutjar d'aquestes paraules, d'aquestes lletres, lògicament es troba una vegada més a New Orleans, hivern de 1961, uns 17 mesos abans de la mort de Marilyn Monroe, 61 anys després de 1900 i de la mort de Giuseppe Verdi. Es podria establir una connexió entre el món de l'òpera i el de la indústria de la siderúrgia i del metall? Probablement, no. Però els fils de la història, la passió que és sang i lluna oberta i la dona per rasurar multipliquen sempre la producció del cotó al sud dels Estats Units. Llavors esclatava el mirall, la vaca que restà muda i immòbil, tots els pobres de les ciutats, de les grans concentracions humanes es treuen la pell i l'ofereixen al sol. El guàrdia municipal i l'alcalde del poble presenten irreversiblement la dimissió i el conferenciant a l'hora d'exposar un tema a l'auditori treballà les següents hipòtesis: A: "Estructures agràries a la Baixa Edat Mitjana". B: "La multiplicació dels pans i dels peixos". I C: "*La maté porque era mía*". De les tres hipòtesis no en va triar cap per por de restar fora de joc i ser expulsat de la Selecció Nacional. Tot això es traduiria en tragèdia immediata i definitiva. La memòria de la sal, la pedra viva o el desenvolupament cultural dels orfes volgueren dedicar la seva vida a l'arqueologia, a l'àlgebra o al col·leccionisme de segells. Perquè,

definitivament, la pedagogia, la necròpoli d'aquesta història de New Orleans, la seva metàfora fou difícil.

Però recorda sempre, amic Miguel Óscar Menassa, que la fragilitat del vidre, en alemany, és impossible.

TONI ROCA
New Orleans,
hivern de 1993

